

Šy-li špěwał,
Pělnje džělat,
Štrowja cze
Š swojbnj statol,
A twój šwjatol
Š radny je.

Ša štaw špróznj
Najoj móznj
Lubosć ma;
Bóh pať šwěrnj
Pšes špať měrnj
Čerštwosć da.

Njěch ty špěwałš,
Šwěrnje džělaš
Wšědne dnj;
Džěń pať šwjatj,
Dušči datj,
Wotpoczń ty.

Š njebeš mana
Njěch czi kmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Niž Bóh poda,
Wotšew cze!

F.

Šerbske njedželske łopjena.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihiczišczerńi w Budnišcinje a je tam ša šchwórtlětnu pšchedplatu 40 np. dostacž.

7. njedžela po šwj. Trojizny.

Jap. št. 6, 8.—15.; 7, 55.—59.

„Wj dyrbieže pšhipowjedacž poczińki teho, kiž waš pomolať je wot cžemnosće na šwoje džiwne šwětko!“ Šnajěch ty tule šwjatu šhesćizianšku pšikšluschnosć? Dwoje kłodženje dyrbi přědowacž tym, kiž wołolo tebe šu: hlejće, tak myšli a štutkuje, tak je žiwj a czerpi šhesćizian, tak kłodži šhesćizian ša šwojim Šbóžnikom. Njějku tež šlědy teho, kiž je nam wopišmo wostajil, šo bychmy šlědzili ša jeho štopami, wjazy namafacž na šemškich kłodach, na kotrež je jeho šwjata noha štupila, — wěryazy šhesćizian widži tola kroczel wot kroczele šlědy šwojeho Šbóžnika. Šdnž je šo tež šwěczaze šlěncžto jeho šemškeho běha dawno khowalo w krejczětwjonej jašnosći hory Golgatha — jeho wučownikow žiwjenje a wumrjecze je wotblyšcž jašnosće jich mišchtra, kaž šo hwěšdy runje tehdom najjašnišcho šlěncžnu šwětkosć šo šablišcžca, hdnž je šo šlěncžto našchimaj woczomaj šhubilo. Kaž dolho Ješuš cžělnje mješ tymi šwojimi běšche, hišcže někotry w šcžěnu štejesche, kiž běšche potom postajeny, wušwoleny grat, šwěczaza hwěšda w Šhryštušowym kraleštwje bywacž. Tak tež Šchčžěpan, wo kotrymž našč tekst powjeda.

Šchčžěpanowe žiwjenje, cžerpjenje, wumrjecze jašnosć krašnosće Šhryštušoweje.

Wohladajmj:

1. duchapólneho šwědka bójšceje wěrnosće;
2. jeho woblicžo wot njebešceje jašnosće šo šwěczaze;

3. ša njepšchězelow prošcho na pošlednim kónzu;
4. ducha poruczazeho do Ješušoweju rukow.

1. Šchčžěpan njěstara šo jenož ša cžělnje derjehicze jemu poruczěnych kłodnych jako hladať kłodnych, wón tež šo ša jich dušche štara. Še šemškim kubłom wón tež w hětach nušy duchowne žohnowanje šawostaja a š tym wobšwědca, šo ewangelijon w hólých šłowach njemobšteji, ale je ducha žiwjenje a bójška wěrnosć a prawdosć. Njěje to jašnosć krašnosće Šhryštušoweje? Ješuš šedži pšchi šamaritiškej žónškej a prošy wo wodu; hnydom rošwiva šo rošrěčenje wo wodze, kiž do wěczneho žiwjenja běži. Wón našyczi tych 5000 a šloži jich myšle na jědž, kiž wostanje do wěczneho žiwjenja. Wón wubudži mornych a praji: Ša šym horjěštanje a žiwjenje. Wšchudžom je widžomny dar jenož šredť k wjšchšchemu wotšknjenemu kónzeji, jenož šnamjo njewidomneje hnadny, jenož šažožny kamjen ša natwarjenje dušche.

A š twojeje wutrobny, š twojich woczow, š twojich šłowow njedyrbjať šo tež něšcho wot Šhryštušoweje krašnosće won blyšcžicž? A mješ tymi twojimi ty njedchať Šhryštušowej lubosći w tebi šo šjewicž dacž? „Dušcha lubosće je lubosć k dušcham.“ Niž še šebicžnosće a wot lubosće Šhryštušoweje cžerjeni cžimny dobrotj jako žimi šwědžny bójšceje wěrnosće.

Tak dobudže Šchčžěpan nad šrěczniwosću šwojich pšchěczimnikow. Šednore šlowo wo šchizowanym Šhryštušku šo krašnje wopofašuje jako bójška móž a mudrosć.

2. „Woni widžachu jeho woblicžo jako jandželške woblicžo.“ Kaž podobaj š wjšchšcheho šwěta šteji tu Šchčžěpan.

Wokoło njeho satorhnjeni kudnizy, wot hněwa saczerwjene woblicza, njepscheczelske pohladanja, wjeczenja a krowelacznicy cłowjekojo, kaž by wyschšchi czert bytu swojich helstich duchow draštu mėschnikow a pišmaruczenych woblek, a brjedza mjes nimi bjes bojoscze Schczěpan a na jeho wobliczu měr, jandželika majestocz. Tak wotendźechu psched krotkim czi japoschtoli wot woblicza rady, so bėchu dostojni byli, jeho mjena dla hanibu czěrpicz. Tak Jesuś kam w Gethsemane burowym wojakam i tajkej wyšokosczu napscheczimo stupi, so k semi padźechu, wošlepjeni wot jašnosće jeho njebjesteje krašnosće. Tež Schczěpanej, kiž je hotowy czěpicz a wumrjecz, so njebjęša wotewrja, wón widzi Jesuśa k prawizy Božej, kaž je hotowy jeho horjewšacz k wěcznej radosczi.

Czěp tež ty jako dobry bėdžer Khrystuśowoy! Twój Sbožnik tež na twoje bėdženje dele hlada a je hotowy, tebe podpjeracz, hdyž khablasch, tebi kónu dacz, hdyž by so dobre bėdženje bėdžil. Tež i twojeho woblicza dyrbi so to wusnacze šwěczicz: „Tón Knjes je moje šwětlo a moje šbože, toho dyrbjal so bojecz? Tón Knjes je móz mojeho žiwjenja, psched kim dyrbjal so štróžicz?”

3. Schczěpan bėšche wot luda lubowany. To bėšche pschicžiny doscz, jemu sa žiwjenjom štejecz. Šo runym pucz so to poradžilo njebėšche, duž nastupi so kšichiny pucz lescze. Czertowšte wotmyšlenje so poradži. Woni wopacžnych šwědkow najachu, kotřiz šwědcžachu, so je Boha lestromal. Tajke lestromanje pať so i kamjenjowanjom khostasche. Bjes praweho wuśuda jeho i męsta wustorkachu. A jow so ton šamy hnujazy podawš pokazę kaž tam na kšichu. Jeho pošledne šlowo je dobroproščenje sa swojich mordarjom. A my? Wo lubosczi my wjele rěčimy, ale wobknežaza móz našcheho žiwjenja wona njeje. Najhubjenšche wot šobucžlowjeka myšlicz nam czežko njeje. Šle se šlym placzicz — to je hešlo našcheho czaša. Kadšcho njepriamo czeřpicz hač cžinicz, šu nješrosymjene šlowa. A tola chzemy sa Jesuśom kšodžicz? Bližšchemu šluzicz a šebje šam šabycz, njepriamo šmėrom czeřpicz, žohnowacz, kiž naš pošleja, dobrotu cžinicz, kiž naš hidža, prošycz sa tych, kiž naš pschescžehaja, to rěka sa Jesuśom kšodžicz.

Kať je tón Knjes pošledne šdychowanje šwojeho šluzownika wušlyšchal? Tam leži Schczěpan so krowawjo k nohomaj jeho njepscheczelow, kiž Jesuśa a jeho wošadu pschescžehaja a bórny leži druhi w prošche k nohomaj teho, kotrehož wón pschescžeha: Sauluś. Schczěpanowe czeřpenje a wumrjecze je žahadło bylo do Sauluśoweje wutrobny; jeho wobroczenje bėšche wušlyščenje Schczěpanoweje pošledneje proštwy.

4. Š wješelej radosczi Schczěpan šwojeho ducha do Jesuśoweju rukow poruczi. Jesuś džę je tym šwojim šlubil: hdyž ja šym, tam dyrbi tež mój wuczownik bycz, a šwėrnny šluzownik, kiž hač do kónza pschětraje, bėšche Schczěpan. Hdyž bėšche jeho kónz tež pošny cžwile, wón bėšche tola „wušnjenje“. Do Jesuśoweju rukow porucžam šwojeho ducha, tam je derje šhowany, kaž džęczo w maczernymaj rukomaj, hač na czaš wotuczenja.

Hdyž ty sa šwojim Sbožnikom džęsch w žiwjenju a wumrjeczu, potom je tež nóz t w o j e h o wumrjecza wot Jesuśoweje krašnosće wobšwětlena a ty mašch w Jesuśowej ruzy w šbožnym woczakowanju wotuczenje pschi Božej wutrobje.

Duśha, horje k njebjęšam! Šamjen.

Wšmi kšich na šo!

Matk. 10, 21.

Šlej, k šbožnosći czeř
Pšches kšich džę, to wěr;
Se ščěřplimosczi
Nješ kšich šwój a nusu a šrudobu wšchu!

Kšich czeřki drje je,
A brėmjo je šle;
Wšchaf czeřlo a krej
Pšchah tajki rad njechatej lubicz dacz šej.

Kšich honidło nam!
Bóh trjeba jo šam;
Š nim pohanja naš,
So myšlimy šwėru na pschichodny czaš.

Šlej, kšich drje je prut
A Boži je kšchud;
Njech šdobny czi je;
Bóh lubuje tebe, hdyž pošhošta cze.

Kšich dobry pať je,
Hdyž i horjom tež džę;
Bóh nakladže jón,
So jemu by i dowėru poddal so wšchón.

Kšich wobtwjerdžuje,
Šlej, we wėrje cze;
Duž prošch Knjesa ty:
So sa nim tež šlėdžišch a šwėrnny jom' by.

Chzešch lubowacz ty,
Kaž šlubil jom' by,
Pšchez' horzyscho joh',
Dha do pschaha kšichža štaj šwólnimje šo.

Duž njeboj šo joh':
Mě, napscheczimo
Dži kšichžikej ty,
So luboscž by widžal Knjes miłosčizny.

Kšich czeřtny to je,
Hdyž wobšwědczenje
Duch Boži czi da,
So Knjes ma cze sa hódnoh' kšichžnoscherja.

Duž kšichža šo kšwal,
A hrėchow šo šdal,
Kaž Knjes žada šam,
So dostacz moht žiwjenja kónu tež tam.

Ty špóšnajesch tam.
Kať nušny kšich nam. —
Duž kšoble to wěr:
So do njebjęš kšich je nam jenicžka czeř.

Šurij Broska.

Mašch wšchėdny kšlėb daj nam džęška.

We wulkim rózku lėta 1841 bė žalošnje šyma a hdyž šchtó nimo kšęže džęšche, kwicžesche šněh a šchčěrcžesche, kaž hdy by na šchklėnzju šupil, a hdyž runje bohaczi ludžo njebydlachu, tam šamo pschipošdnju woknowe šchklėnzny rostacz njechachu. — A tam daloko delkach, njedaloko wot Šolanda, leži wulke stare město Antwerpen. W tym mēscze šu rjane, krašne hašy, ale pať tež hubjene, wulke haški i cžmowymy kšęžemi, hdyž kšudoba se wšchėch kutow won hlada. W tajkej hašy bė kšęža, a w tej kšęži komora a w tej komorje šmjercžkšuda šwójba abo familia. W tej komorje bė runje tať šyma, kaž na hašy. W cžėnkich pošlešcžach ležesche kšore džęczatko, a te wonhladasche, kaž by šo bórny do druhého pošlešcžę donješčz dyrbjalo, hdyž wjazy hlėb njeczeřpi ani šymu. — Pšchi nim šedžesche mloda žona a mējesche wobej ruzy psched woblicžom, a bė kšuda a i hubjenej draštu woblecžena. Šewal bėšche i mužom

wot pobožneho luda. Za njewēm, sčto tam taf ředźesche, jeje ruzh bēschtej mokrej a woczi tež: najskerje bē plakała.

Ma jene dobo sawola něchtō wot symnych řhachlow řem: „Macze, macze, ja řym hłōdny!“ To bē hōlczez wot 3 abo 6 lēt, kiž taf sawola. — Ale macz niczo njepraji a wosta kaž morwa ředžo. Džeczō řařo řapocza a džesche: „D duž dai dha mi jeno kufť jēsč, ja řkoro wjazy wutracž njemōžu; macze, budž tola taf dobra!“

A něř pohlada macz horje a bē to pohlad, kajkiž mōžesč tu a tam widžecz, hdyž něchtō řhoni, řo je wotřudženy a ma wumrjecz, a džesche: „Zandželko, budž Bože dla řmērom, ja řama hłodu mru, my Boha lubeho řnjeřa hiřcheže njeřřmy dořč řprořyli.“ Ale tōn jandželť pšchezo řařo prořesche: „Daj mi tola mały kufť, ja cze prořchu, ja cze prawje řjenje prořchu.“

Macz wjazy wutracž njemōžesche, wona řpody řoža mařny a wuczahny řolacž řhlēba řa řroschit a praji: „Tu mařch, ja řym jōn řřhowala, řo bych twojej řotřicžy poliwku řwarila, — ale te wbohe řurjatko drje žaneje wjazy řřebacž njebudže.“

Hōlczez řosřoczi a řopadny řolacž řaž młody wjelt — a jako bē řarłiwje řolojzu řjedł, bē řōřchť ř jēdži pšchibjeral — a pšchije ře řolojzu maczeri řařo a džesche ře řlōdřim hłōřom: „Tu, ja řym to řa řotřicžku řbyřtne wostajit“ — a duž džesche řařo nařpiet ř řhachlam. — Řol řodžiny řořdžischo pšchindže nan domoj, řohlada na řonu ř hłubokoj řelnořczu a džesche: „Řerta, mōj řmōj jara njeřbožownaj. řa hižo žyle ranje ř mojej řaru pšchi řeřesniřy řteju a njeřřmy řebi hiřcheže ani řroschta řařluzit. řa bych řhřyl, řo bych morwy byl, ja njewēm wjazy, řchto cžinicž.“

Wjes tym praji mały hōlcž: „Řano, ja řym taf jara hłōdny, njeřřy řy řhlēba řobu pšchijeřł?“ — Duž pohlada nan taf řo řřmurjenje na řwoje džeczō, řo řo hōlczez řtrōži a řjetny: „Řuby nanko, ja to wjazy cžinicž njeřam.“ — A hdyž nan řwoje najmjeřsche džeczatko wuhlada, řa řo ře řmjercžu bēdži, bē jemu, jako by řo jehō duřha řodnurič dyrbjala w bjeřkōncžnym řorju a řolořczach a řytařche řodarmo wuřhōd ř tuteje nuřy. — Řa řořledku praji: „řa njewēm hinař pomoz, řač řo řwoju řaru na pšchēřadžowanje pšchedam. řuta bē jehō jeničřki grat, ř řotřymž řebi řhudy dželacžet řwōj řhlēb řařluzi.“

Řōždy řjatt je w Řntwerpenje na řorřoschczu řtajnje pšchēřadžowanje, ř řotřemuž mōže řōždy řobu pšchijeřč, řchtož řhze. Řōn da řemu, kiž wuwola, řwoju řaru a cžatařche řalořnje řrudny, řač jehō řara na pšchēřadžowanje pšchindže. Řunje džesčtej tam dwē řnjeřřej, řohatej řnjeřni pšchēř řorřoschczō a jena praji ř druhej: „Řlaj, řař tam tōnle muž řrudny řteji a řořřmurjenje hlada.“ Duž řtupisčtej řo blisřo njeho a řhřischesčtej, řo jedyň řnaty ř nim řeczesche a řo jehō prařesche, řchto tu cžini, a wōn jemu řwoju nuřu řkoržesche. řař tamnej řnjeřni wřcho řhoniřchtej. — Řa to řo řořřeczesčtej, řchto řhřetej cžinicž, wonej řadžesčtej na řaru a dořtařchtej řu řa řořchēřta řolerja; wřcho řo džiwasche, řo dwē řajkej wōřebnej řnjeřni řaru řupiřchtej. Řwonej řnydom řaplacžisčtej a prařesčtaj řemu mužej, řo by řu řimaj domoj dowjeřł, řo řhřetaj jemu to řaplacžicž. Řōn pař njeřasche, a prařesche, řo ma něřchto nuřne wōřtaracž; pšchetož wōn řhřische řa řwojich jēdž řupowacž hič. Duž řo jehō řej řnjeřni woprařesčtej, hđže wōn byđli, a hdyž bē řimaj to prařit, wōbřucžisčtej wonej, řo to řunje niczo wokoło njeje, řunje tam řhřetej tež wonej na tu řařu. Duž wōn ř řaru jēdžesche, na řuczū dyrbjesche řařtacž, řej řnjeřni řupowasčtej bēřny, řhlēb a řrijewa a řornž řrupow a řoložisčtej to na řaru.

řako bēchu ř řhēži pšchisřli, hđžež tōn muž byđlesche, mēņesche wōn, řo dyrbi hiřcheže dale jēč, řczahny řwōj řlobuř pšched řimaj a praji: „Dowoltaj mi, řo řhwilku nuts řařdu.“ Řnjeřni džesčtej řa nim do řřtwy a widžisčtej řalořne řubjeřřtwō. řona řezesche řaž morwa na řemi a hōlcžit wolařche: „Macze, dai mi jēsč, dai mi jēsč.“ — řōn muž mēņesche, řo je řona morwa a řocza řalořnje řlacaz. Ale jena ř řnjeřnow da jemu řjenjeřy, řo by řnydom řo wino řchol. Duž dachū řej wino řicž, řatepichū řhēřře, dachū džesczū jēsč a džeczatko jēdžische a řhladowasche lubořnje na dawarķu a řona pšchindže řařo ř řebi. Řēřł řařle prařesčtej řnjeřni ř mužej: „Řara a wřcho, řchtož na nej je, je twōje a wy wřchitřy njedyrbicže wjazy řubjeřřtwō cžetřpecž. Řōj byđlimoj tam na — řkej řařy, pšchindže ře tam, taf řuřto řač je řreba.“ Řmužej bē, řač by njedyrbjal wēricž, řchtož řhřischesche, a njemōžesche řane řlōwo won pšchijeřč, ale jeno řlacaz.

řa řhore džeczō pař řlubisčtej řēřarja a duž džesčtej wōbej řnjeřni řařo řrecž, a na řuczū řromadže niczo njerečzesčtej, pšchetož řeju wutroba bē pšchēřara řnuta. Ale řořdžischo džesche

jena ř druhej: „řane řrařniřche wjeřele tola njemōže byč, řač hdyž jedyň jako řomozny a řchřitarřki jandžel něřomu w nuřy řomha.“ A wōbej řuřchtej něřko řorłiwej a řytařchtej řamej w řhudnych řhēřach nuřu a řubjeřřtwō. — ř tym, řchtož bē řimaj Řōh ř řnady řohatřřwa dař, řuřchtej řuřto jandželej a wuřpomhařchtej řhudny a řotřēřnym ř horja a řubjeřřtwō. Řa řajke wāřhņe řomha cžlowjeř niz jeno ř řemu, řo by řo řchřwōřta řrōřřtwō dořjelniřa, ale řomha tež, řo by řo Bože mjeňo řwječřike, řo by Bože řraleřřtwō pšchisřł a řo by řo Boža wola řtala, řaž w njeřu, taf tež na řemi.

Hłōř Boži.

„řo je pšchipad!“ prařa řudžo, hdyž řebi tōn abo druhi řodawł dowuřařnicž njemōža, wōni pař njewopomņja, řo je wřchitko, řchtož řo řtawā, wot Řoha řrijedy řostajene. Řyřař we wjeřy řola Řōđry bēřche we wuřkej nuřy a řrebařche řjenjeřy. Řōn bēřche řebi řam mały řiwnořcz wotnajal a bēřche ř tym řapocžal, řchtož bēchu jemu řmilni řudžo na niřku dař řořczili. Řōn mēņesche wjele řlacžicž, dař jehō cžisčezesche a wōn řebi řady njewjedžische. řeho wuj bēřche jemu najwjazy, 2000 řoleř, řořczil. řōn pař mēņesche ř njemu řajke dowēřjenje, řo řebi ani dořžneho řista řadař njebēřche. Řa dobo tōn wuj njeňadžujřy na řfluenzu wumrje a jehō řona tež řunje czeřko řhōra řezesche. ři dny řořdžischo řo tež wōna miňy a wbohe džeczī, řijo mali hōřy, tu wōřhřocženi wōřtachū. řawōřtajeřřtwō řa džeczī řostajeny řorminda do řukow wřa. řo mēņesche tōn řyřař tōn dořł, ničřto njewjedžische.

Duž řawjedniř ř njemu řtupi a jemu do wucha řchēřtařche: „Řjelcz! řotom je řebi ř dořom řomhane!“ řjele dnyow wōn we řlubōřich mřřlach řhodžesche — řač by to cžinił abo niz? řōn řly bu ř dořhřezeryom, wōn řo řořřudži, wo řych řjenjeřach mjelczecz.

Řa jenyň lubořnym řēřnim řanju, jako řunje řwitasche, wōn ř řezy džesche, řo by řwoje řncže pšchēřladař. řchēřo řebi na řwoje njepřawo mřřlesche a jehō řwēdomņje řo řmērowacž njemōžesche. řako řo řuczū, nimo wřřokēho řita wjedžazym, řtupařche, blisřo řozpulu řařłischa. Řōn řtejo wōřta a na řju řořłuchasche. řchto wōna wolařche? „Řoj řo Řoha! Řoj řo Řoha!“ jemu řařnje do wuřchōw řlinczesche. Řōn ř dořom na řinařchu mřřł pšchindže, wōn bēřche Boži hłōř řrořřmił a w jehō wutrobie řlinczesche: „řbēhū řo wote mņje, řatanje!“

řōn řamny džēř wōn hiřcheže ř řormindže řych řhřotow dořndže a jemu řjewi, řchto je winojřy a řenje njebēřche wjeřelřchi byl, řač w řej řodžinje, jako řo domoj wřōczī.

Řtacžł drje řpēwa, řebi niczo njemřřł, a wjele řřhaz na jehō řpēwanje řořłucha, řjeř řeho řo bychu řchto druhe řaczuli, řač řo řo na řlōdřich řnyřach řraduja. Hłōř Boži pař bēřche, řotřyž ř řeho řtacžatka řeczesche, řotřyž mōžņje do jehō wutroby řo dobu a jehō na řrawy řucz wōbroczī.

Wo wopncze Božeho doma.

(řlōnczenie.)

Řa řupje řamajřa we wječōřnej řndisřej, řotřaž ř lutyř řupow wōbřteji, maja řerrnhuřřy miřionisře řyđlisčezō řchřfield, hđžež je řjana řhřwiczřka w lubořnym dole, ř řohnowanju řa řhly wōřřej. řam w blisřoczi je řublo řohateho řnjeřa řomlin. řrijedy bēřche wōn, řač řunje młody, řurowy pšchēčřiwniř řhřyřřuřowy, njewēřjazy cžlowjeř a řrawy řhřan pšchēčřiwō řwojim řchłōřam, dořelž řebi tam wřchitřy řnjeřa řchłōřow džerža. řeho řorda mādželřta bē řkoro hiřcheže bōle řurowa pšchēčřiwō řchłōřam. Řwōna řuřto řama řich řchudowasche, doņiž řej ruzy njewōřłabnyřchtej. řchłōřojo widžachū w řwojim řnjeřu jenož řwojehō cžwilowarja a řchēřjetachū, hdyž buchu ř njemu řawōłani. řha řo řta, řo řo něřotři řchłōřojo wōbroczichū, řotřiž bēchu w řchřfieldže ře mřchi byli. řořłho njetrajesche a řkoro wřchitřy řoczachū řo ř pořuczē a ř wēřje pořhilecz, a dořtachū řrejotu, řotřyž řwōřkōwņje njemēřachū, w tym, kiž jenož wēřnu řrejotu řobudžēli, to je řeřuř řhřyřřuř. řich lubořcz ř njemu řořczesche cžim bōle, cžim bōle řich řnjeř cžwilowasche. Řōždu njedželu cžehņichū pšchēř řēřy a řorj do řchřfielda ře mřchi. řař bōřny řač řomlin to řhoni, řařařa řim twjerdže, řo jako ř miřionaram řodacz, a řo by řapocžany řřutł řlařł, wōn ř palenzom a druřimi řwēřnymy wjeřelemi řyta-

šče, jich sažo wot wěry wotwobroczič. Ale podarmo! Woni wostachu fivěrní a njedachu šo wot Božeje služby wotwuczič. Dofelž žebí wodnjo wjazy njeswěrichu, khodzachu w nozy. Tomlin, kiž wo tym šlyšči, počnje jich sa to khostacž. Wschudžom staji wón kafarjom, šo bychu tych wuflědzili, kiž ke mšči khodzachu. To tež njepomhašče. Woni skradžu po schtryjoch psches husejznu lažachu a njedzeli běchu tola sažo w Božej službe. Tomlin a jeho mandželska daschtaj jich k schtomej pschijajacž, a schudowaschtaj jich, tak dołho, hačž móžeschtaj ruku hibacž. Ale tež š bolazyimi khribjetami a š rosbitymi stawami běchu pschezo sažo w Božim domje. Mišionarojo žami jich podarmo prošachu, šo njebychu wjazy pschijšli, doniž njeišu rany sažite. Woni wotmolwihu: „Massa (knježe), Bože šlowo je wjele šlōdsche, dnyžli puki bola.“ Tomlin wobkruci žim, šo budže kōždeho škōnzowacž, kiž hiščeže juntrōcz ke mšči pōndže. Pschichodnu njedzeli pschepyta hěty schlofow a hlaj, woni šu sažo ke mšči. Žara rošlobjenaj podawataj šo š ludžimi, rjećasami a š schtrykami do Žehršielda, šo byshtaj tych njeošluschnych jimaloj a domoj wjedłoj. Wōn pschińdže do žyrkwje, šastupi se šwojej mandželskej nuts a wšchitzy, kiž tam běchu, šo jich štrōžichu. Ale šhto je dale k wi-dženju? Šich schlofojo leža sa šwojich knježich na kolenach w modlitwje. Tomlin a jeho mandželska chzyschtaj juntrōcz šlyšhecž, šhto šo tudy předuje, šo tole tak pschemōznje tych schlofow šem wabi. Mišionar předomasche runje wo lubosčzi nascheho Šbōžnika, kotraž wšcho pschewinje a kotraž nam mōž dawa, wišho pschewinycž. Tomlin a jeho mandželska čzujeschtaj šo hnutaj, ale wonaj nochzetaj šo pschewinycž ani hnuče widžecž dacž. Žako jich schlofojo won pschińdžechu, dataj jich došahnyčž a šwjajanyčž domoj wjesčž. Tomlin a jeho mandželska jěchataj na konjach domoj, pschi nich woblecžena stara čzorna žōnska, kiž je přjedy knjenina dōjla byla, a kotrež běšče kufł wjazy frejoty dowolene hačž druhim schlofam. Wona šlyšči, fak wonaj předomanje hanitaj a lestrujetaj a njemōže jo dlěje šnjesčž. Duž žimaj wona to šakasa, prajizy: „Massa (knježe), niž hanicž, niž Boha hanicž. To, šhtož šmy šlyšcheli, je Bože šlowo. My šmy hižo to nad nami šhonili. Šdnyž Massa domoli, dha chzu to předomanje hiščeže juntrōcz wam prajicž.“ Š wužmēschenjom domoli ži Tomlin, a hlej, tu bu tež starej čzornej žonje date, šo š tajkej horliwosčzu Božu radu wo naschim wumōženju a wo naschej šbōžnosčzi žimaj wuškładuje, šo šo jeju lōšymnej wutrobje hnujeschtej. Domach nētko wšchitzy štyšnje čzajaja, šhto budže Tomlin čzinicž. Ale hlaj, wōn poruci, šo dyrbja jatych sažo pušchczičž a žadajšče žebí wot jeneho schlofow nowy testament. Šdnyž šo miny. Wšchitzy widžachu, šo je šo na Tomlinu a jeho mandželskej nēšhto štalo, a schlofojo sa tym pschińdžechu, šo skradžu w bibliji čzitataj. Wšchitzy modlachu šo ša njeju k Bohu. Njedzela bē sažo a hižo šobotu bēchu šo schlofojo do Žehršielda na pučž dali. Šdnyž do žyrkwje nuts štupja, koho widža? Tomlina a jeho mandželsku w kucžiku štejo. Kaž wšchekomōž bēšče jeju nēšhto do žyrkwje čzahnyto. A šhto šo šta? Šla šamjēntna wutroba šo šlemi a še šylšowatymaj woczōmaj džetaj wobaj won. Domach dataj nētko starej čzornej žonje pschińcž, kotraž dyrbjesche š nimaj rēcžecž a šo modlicž. Wulke pokutne bēdženje pola njeju nastanje, ale Boža hnada dobudže a Tomlin a jeho mandželska šo š hnutaj wutrobu wobroczišchtaj. Wot nētko wonaj kōždu njedzeli š wulkim čzahom šwojich schlofow do Žehršielda šobu džetaj a štaj najnutrnishaj pošluchariej. Mišionar psiche wo nimaj: „Ženje njesabudu tamny hnuzajy napohlad, hdyž šo knjes Tomlin a jeho luba knjeni š tajkim čzahom ludži k žyrkwi bližicž widžach.“ Wonaj nētko wšcho mōžne čzinješchtaj, šo byshtaj schlofam přjedawšchu njeprawdu sažo šarunadoj. Šdžēž přjedy wot njeju čzivilowani škiwlachu, tam nētko hromadže šo modla a čzajaja Bože šlowo.

Šslepy muž.

Běšče nēkajšči štary, khudy, šlepy muž, kotrehož wšchitzy derje šnajachu, dofelž mējesche waschnje, šo po hašach pschi khēži šo dale mašajo khodzěšče. Žunu pschińdže na wulki prošdny blat abo torhoščežo, hdyž potom wjazy njewjedzišče, hdyž bē a tež šam njemōžesche pntnyčž, hdyž mējesche šo wobroczičž, tak žara hačž tež mašajšče a š kješčtom pntašče. Čžim bōle šo wjercžesche a pntašče, čžim šlubnišči bēšče. Šudžo, kiž nimo džechu, jeho kēžbu njemējachu, ale kōždy mējesche druge wēžy we hłowje a nēkoti ani na njeho njepohladachu. Nēkotišči jeho pntnyču, ale

hańbowachu šo, jeho sa ruku wšacž a wōdžicž. Šbohemu mužej šo počza pschezo bōle štyšacž. Žedyn mały hōlž š napschecža w blisťosčzi kēdžesche na šlōncžku, bēšče wjēšely a njestarasche šo wo nicžo. Žako tōn jeho wuhlada, kotrehož derje šnajesche, pschiběhny k njemu a šawola; „Štary, hdyž chžesč?“ Domoj, tam a tam, wotmolwi wōn. Šōlž wja jeho sa ruku a džesche: „Šōj, chzu čže domoj dowjesčž, wēm, hdyž šlyšchescž.“ Š tym domjedže jeho domoj. Nēkotišči wulzy štejachu pōbla, žako šo to šta, a šo hanibujō šo šacžerwjenichu, wotēndžechu a njewohladachu šo dale.

Šwoji lubi, to mōže šo kōždy džen štacž, ale nēšhto druge temu podobne štawa šo tež kōždy džen. Žly wulki pohanski šwēt je kaž tajki štary, khudy šlepy muž, kotrehož wšchitzy derje šnajaja, dofelž je w šchulach, abo hewak š nowinom wo pohanach šlyšhecž. Štary je, dofelž hižom wot Šabana šem šo wo pschibohach powjeda; khudy je tež, dofelž pohanski šwēt žanu šbōžnosčž nima a žaneho Boha; šlepy je tež, dofelž pō čžmje šo wokoło mašja pschi wšchēm, šchtož šbōžnosčž nastupa. Wōn tu šteji a njemōže šchēžku namafacž, po kotrež by domoj do njebješ pschińcž mohł. Wōn šo wjercži tu a tam, ale čžim bōle šo šabludži, a ludžo, kiž joh šnajaja, džēja wostajšči njeho. Woni maja šwōj lōšcht, šwoje šubla abo pjenješy w myšlach, abo njemōža jeho wuhladačž, dofelž šu jich wjazy psched woczōmaj žim, a rjeknu, šo njeje tak šlē š nim. Drušy mēnja, šo šo to ša tajkich wōšobnyčž, kajiž šu, njehodži, šo bychu jemu pomhali, dofelž mohli šchto wē šajke pschimjena dostacž hdy bychu k mišionštwu pschistupicž chzpli. Ššchi tym bywa š tym šlepym pschezo hōrje. Duž pschistoczi džēcžaza wēra a prašča šo pohana: Šdže chžesč? Wotwōlwjenje: Ačž domoj. Duž praji wēra, dha šy na wopacžnym pučžu. Šōj, ja mam wot Boha widžazej wōči, ja chzu čže wjesčž. Šōh tōn knjes mi šwēcži se šwojim šlōncžkom, kotrež je Žesuf Šchryštuš. — Tak wjedže džēcžaza wērjaza wutroba jeho dom, tak čžeri wēra mišionštwō, došcž jich je wot wōšobnyčž ludži, kiž dyrbja šo hańbowacž.

Wšchelake š bliska a š daloka.

— Šandženu šrijedu mējesche šo diōžesanski šhromadžišna Šwojerowškeho wotrjēša pod wōdženjom knjesa šuperintendenty Šuringa. Knjes šuperintendenty Šuring pschitomyčž postrowi a š hlubokosacžutymi šlowami na wobčēžnosčže, kotrež ma duchowniški štaw w naschim čžahu pschewinycž, pokaja. Ššchednosčk mējesche knjes wyschšči šaracž Dahlmann š Šuhlanda.

— Wōdžet wustawow ša šlepyčž, kotryž mējesche čzoplu wutrobu ša wbohich šlepyčž, knjes wyschšči inspektar Šerweit, je šandženu njedzeli w Draždžanach wumrjel. Šahe je tōn knjes lubeho nješpōžniwego muža k žebí šawolał.

— Šamž Leo XIII. je pōndželu popōdnju w 4 hedžinach wumrjel. Šjenadžižy šale powjesčž njepschinđže, hdyž wōn hižo dołho w mrēcžu ležesche. Wōn je šo narodžil 2. mēřa 1810 w italskim mēřče Šnagni. Šeho přjedawšče mjeno bēšče Š Joachim Šecci. 20. februara 1878 bu wōn ša šamža wušwoleny. 25lětny šamžiški jubilej je wōn psched kōtkim šwjecžil — jubilej, kotryž jich mało šamžow docžaka, dofelž šo žadny ša šamža wušwolicž njekmē, kotryž hiščeže 60 lēt štary njeje. 31. augusta šardinalojo w Šomje šhromadu štupja, noweho šamža wušwolicž.

— Š Šlesiškej je wulke powōdženje krajiny šapuščilo, kotrež je nadžižy šatarjom na jene dobo šanicžilo. Džakujmy šo Bohu, šo je naž psched tajkim čžejkim domapntanjom šahowal, šo mōžemy nasche žnē rjane domoj khowacž. — Tež wysche Šanichowškeje krajiny je wulke njewjedro š šrupami pschischlo. Žnē bēchu daloko šanicžene. Šrupy bēchu kaž hōlžjaze jeja wulke. Tež w južnej Čžēškej šu pod njewjedrom čžerpicž mēli. Šow bēchu šrupy hiščeže wjēšche. Ššamo šwarjenja bēchu wobšchodžene a želejniza do Čžrynowa wjazy jēšdžicž njemōže.

„Šombaj Šōh“ njeje jenož pola knjesow duchownyčž, ale tež we wšchēch pschedawarňjach „Ššerb. Šowin“ na wšach a w Šudyščinje dostacž. Na šchtwōrcž lēta placži wōn 40 np., jenošliwe čžišla šo ša 4 np. pschedawaju.